

Hồi Thứ Ba Mười

ANH HÙNG BỊ KHỐN

Phong Lưu Giáo Chủ nghe Trịnh Kiếm Hồng khen thì nở phòng lỗ mũi, cười toe toét.

Thừa dịp Phong Lưu Giáo Chủ đắc chí, Trịnh Kiếm Hồng hỏi tiếp:

– Người đã dạy những tuyệt học nào thế?

Phong Lưu Giáo Chủ ôn tồn đáp:

– Ngoài công phu bản môn, dị dung kiếm thuật, thập trượng hồng lăng, ta còn đặc biệt dạy cho nàng cách sử dụng “Tình tơ”.

– À...

Trịnh Kiếm Hồng nghe Phong Lưu Giáo Chủ nói thì đã chứng thực những lời nói ban đầu của Lý Minh Châu với mình, chàng đang định hỏi tiếp thì Phong Lưu Giáo Chủ đã lên tiếng nói trước:

– Mục đích ta dạy cho nàng, thứ nhất là để hai năm nữa lên kế vị Giáo Chủ, thứ hai là để kịp thời đối phó với lão Bích Lịch Ma Ảnh. Nếu giết được lão ma ấy thì Phong Lưu Giáo chúng ta sẽ xưng bá giang hồ, còn ai dám ngăn cản nữa...

– Như vậy người muốn biết Đại Thần Bảo Kinh cũng vì muốn làm bá chủ võ lâm?

– Đúng vậy, một khi ta luyện thành võ công trong Đại Thần Bảo Kinh thì Lý Minh Châu cũng không cần phải đi mạo hiểm nữa.

Trịnh Kiếm Hồng khẽ mỉm cười liếc Lý Minh Châu đoạn hưởng qua Phong Lưu Giáo Chủ nói:

– Té ra người phái vị cô nương này theo ta là để chờ cơ hội hạ thủ có phải không?

– Phải! Ta thừa nhận là có ý đó.

Lời xác nhận của đối phương khiến Trịnh Kiếm Hồng lạnh người. Chàng nhìn thẳng vào mặt Độc Tình Tiên Tử xem phản ứng của nàng ra sao, vì Đại Thần Bảo Kinh chàng đã tiết lộ hết cho nàng nghe, không biết nàng có giữ được bí mật hay không, hay là đã nói lại cho Phong Lưu Giáo Chủ nghe rồi. Nhưng sắc diện của Lý Minh Châu cũng không lộ vẻ khả nghi nào, khiến chàng hơi yên tâm, tự nhủ:

– Em Châu đã thề với ta không tiết lộ Bảo Kinh, ta cũng nên thận trọng lời nói, tránh để Phong Lưu Giáo Chủ phát giác mà phiền phức cho nàng.

Trịnh Kiếm Hồng quyết định xong, liền nói:

– Vị cô nương đây đi theo ta đã lâu mà vẫn không phát hiện được bí mật của

Đại Thần Bảo Kinh, người không thối chí sao?

Phong Lưu Giáo Chủ thản nhiên đáp:

– Không! Lần trước nàng trở về có nói qua Tôn Chủ là một người thuần chính, nghiêm nghị thông minh, rất khó đánh lừa nên ta không trách nàng. Nhưng ta cũng mừng...

Nói tới đây bà vụt ngưng lại, Trịnh Kiếm Hồng ngạc nhiên hỏi:

– Mừng chuyện gì?

– Mừng Tôn Chủ và nàng có tình giao kết anh em...

Bà ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp:

– Vì nàng đã để tình cảm lung lạc không làm tròn sứ mạng ta giao phó nên ta đành phải đổi chiến lược. Tôn Chủ nên nhớ Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh đang nằm trong tay ta, chẳng khác nào cá nằm trên thớt, nếu Tôn Chủ đồng ý đọc Đại Thần Bảo Kinh cho ta nghe thì nàng sẽ bình yên ta về với người.

Trịnh Kiếm Hồng quắc mắt lên, cương quyết nói:

– Không được!

– Tại sao không được?

– Vì một lẽ dễ hiểu là nếu người biết kinh văn thì hậu quả sẽ thật sự không biết đâu mà lường cả.

Phong Lưu Giáo Chủ thất sắc:

– Điều này người không cần phải lo...

– Không lo sao được? Nếu không thấu triệt ý nghĩa kinh văn thì kết quả luyện tập sẽ không thành và thậm chí còn gánh lấy nạn vào thân nữa.

– Tai nạn gì?

– Tẩu hỏa nhập ma.

– Ta biết, nhưng nếu không chịu mạo hiểm thì làm sao thành đại sự? Tôn Chủ cứ truyền kinh, mọi hậu quả ta gánh chịu, không trách người đâu.

Trịnh Kiếm Hồng hiểu được con người của Phong Lưu Giáo Chủ, nghe thân thể cũng rất tội nghiệp cho bà nên không muốn bà ta vì Bảo Kinh mà bỏ mạng, vì vậy nhứt quyết nói:

– Xin lỗi, ta tuyệt không thể nói được.

Phong Lưu Giáo Chủ tức giận, xẵng giọng:

– Nhà người không truyền Bảo Kinh thì ta cũng nhất định không trao trả Bạch Y Long Nữ.

Nói xong, bà lập tức nắm tay Lý Minh Châu chuẩn bị chạy vào hậu điện.

Trịnh Kiếm Hồng kinh sợ, hét lên:

– Ngừng lại!

Vừa hét thân ảnh chàng vừa phóng khỏi chiếc ghế da người.

Nhưng hơi trễ một chút, có bốn chiếc vòng sắt bất ngờ xẹt ra, khép chặt chàng trở về chỗ cũ.

Nhanh như chớp, chàng đề khí vận công đánh vào bốn vòng sắt. Chỉ nghe mấy tiếng chát chát, bốn chiếc vòng sắt đã gãy lia cả ra.

Trong lúc đó, Lý Minh Châu sợ run lên, sắc diện phủ đầy kinh động, muốn nói với chàng nhưng không dám nói ra.

Phong Lưu Giáo Chủ thấy nội công chàng quá thâm hậu thì trong lòng có phần nao núng, lui về một bước, mắt mở to nhìn chằm chằm vào người chàng.

Sau khi đập vỡ bốn vòng sắt, Trịnh Kiếm Hồng liền dùng chiêu Long Vân Sơ Hiện tung người bay vọt về hướng đối phương.

Thân ảnh chàng vừa tung lên cao thì đột nhiên chàng cảm thấy có một khối đen ụp xuống. Cả kinh, chàng vội vận công quật lên một chưởng, nhưng không còn kịp nữa, một tấm lưới đã chụp phủ lên người chàng rất nhanh, dù cho chàng có vận công bứt lưới nhưng tấm lưới vẫn không rách.

Chỉ nghe tiếng kêu thảm của Lý Minh Châu:

– Hồng huynh, đừng dùng sức....

Tiếng kêu thất thanh của nàng chưa dứt, chiếc lưới đã khép lần rồi bó chặt người Trịnh Kiếm Hồng khiến chàng không thể nào nhúc nhích được nữa, thân chàng bị treo lơ lửng trên không.

Phong Lưu Giáo Chủ cất tiếng cười ha hả, nói:

– Người đừng khi dễ, một khi ta dám mời người vào Phong Lưu Giáo thì ta đã chuẩn bị sẵn sàng kế hoạch đối phó, lẽ nào để cộp thản nhiên về rừng?

Ngừng lại một chút, bà nói tiếp:

– Người có chịu đọc kinh văn cho ta nghe không?

– Không!

– Tốt lắm, người không chịu nói thì ta cũng không thả Bạch Y Long Nữ ra.

Trịnh Kiếm Hồng trong bụng vô cùng tức tối, nếu cứ nằm trong lưới thế nào thì biết chừng nào mới đi tới Đạp Ma Nham để tham kiến Linh Quang? Dịp may chỉ có một lần, nếu như bỏ lỡ thì phải đợi tới tám mươi một năm nữa, như vậy thì bao nhiêu hy vọng của chàng chỉ trong một sớm một chiều thất thế đành buông lơi cả.

Càng nghĩ chàng càng căm hận Phong Lưu Giáo Chủ, tại sao bà ta không hiểu chàng?

Đương lúc chàng suy nghĩ thì Phong Lưu Giáo Chủ lạnh lùng nói:

– Ta cho người thời gian suy nghĩ, muốn một năm, mười năm hay hơn nữa thì

ta cũng có thể chờ được.

Nói xong bà bỏ mặc Trịnh Kiếm Hồng trong lưới mà quay lưng bước đi, buông tiếng cười the thé nghe nhức óc điếc tai.

Trịnh Kiếm Hồng vội quát:

– Đứng lại!

Phong Lưu Giáo Chủ quay lại hỏi:

– Thế nào? Đổi ý rồi à?

– Còn lâu.

– Vậy thì ngươi muốn gì?

– Ta hỏi ngươi, tại sao không thả ta ra, treo làm gì ở đây?

– Muốn biết thì cứ nhịn nhục khi nào được thả ra thì ta sẽ nói cho biết.

Lý Minh Châu đứng lặng nhìn chàng, trong lòng bối rối lo âu vô cùng. Nàng muốn an ủi chàng nhưng vì sự có mặt của Phong Lưu Giáo Chủ nên chỉ biết đưa mắt rướm lệ nhìn người yêu.

Phong Lưu Giáo Chủ thấy thế, nạt lớn:

– Minh Châu! Sao còn đứng đó mà không đi cho rồi?

Nói xong, bà quay lại nắm tay nàng lôi đi.

Khi hai người vừa ra khỏi chính điện thì lập tức có những tiếng âm âm vang lên, cửa nẻo đều đóng kín lại cả.

Tiếp đó, màn lưới được tháo rộng ra, buông bỏ Trịnh Kiếm Hồng xuống. Khi chàng ngẩng đầu lên thì tấm lưới đã được rút đi mất.

Chàng vội chạy lại xô đẩy cánh cửa, tung chướng âm âm nhưng nó vẫn đóng kín. Biết không thể thoát thân, chàng tức tối la mắng:

– Bạn của ta đâu? Mau thả nàng ra...

– Ở trên đầu ngươi đó.

Trịnh Kiếm Hồng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trần nhà trống không chứ đâu có vật gì mà họ bảo là Bạch Y Long Nữ ở trên đó?

Bỗng mắt chàng liếc qua nơi chính điện, bắt gặp tấm biển lớn đề bốn chữ Chính Đại Quang Minh, bất giác chàng lảo bẫm:

– Có lẽ nàng ở sau tấm biển ấy không chừng...

Chàng liền tung mình nhảy lên xem xét, quả nhiên thấy Bạch Y Long Nữ đang nằm thiêm thiếp như người ngủ say.

Trịnh Kiếm Hồng tưởng nàng bị nội thương nên vội vận công truyền chân khí chữa trị, nhưng sau một hồi thì mới phát hiện ra là nàng đã bị trúng “Tình tơ” của Phong Lưu Giáo.

Có tiếng Phong Lưu Giáo Chủ từ ngoài vọng vào:

– Đừng lo, nàng chỉ trúng một ít chất độc “Tình tơ” mà thôi.

Trịnh Kiếm Hồng phát run lên, vì chàng đã bị qua rồi, và còn biết rằng bọn Ngũ Đại Ma Tinh cũng vì trúng chất độc này mà phải bỏ mạng.

Chàng không còn nghĩ đến câu “Nam nữ thọ thọ bất thân” nữa, vội mở ngực áo nàng ra xem, quả nhiên thấy trước ngực có hiện rõ một quả tim màu hồng.

Hành động của Trịnh Kiếm Hồng đều bị Phong Lưu Giáo Chủ theo dõi, bà ta tăng hăng, nói:

– Người đừng sợ, “Tình tơ” tuy độc nhưng với phân lượng nhỏ thì không chết ngay đâu.

Trịnh Kiếm Hồng đang định nói thì Phong Lưu Giáo Chủ đã cắt lời:

– Nhưng độ ba ngày nữa thì nàng chết thật đó, người liệu mà suy nghĩ kỹ rồi thay đổi ý kiến đi.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêng rằng:

– Nếu nàng có bề gì thì ta thề sẽ làm cỏ cả Phong Lưu Giáo...

– Người nổi nóng rồi ư? Vì muốn Bảo Kinh nên ta mới bất đắc dĩ phải làm như thế.

– Đừng làm nhảm ra vẻ đạo đức, mới đầu ta cũng tưởng người là người ngay, hóa ra cũng chỉ là một thứ ma đầu bất hảo.

– Hà hà! Tôn Chủ bất tất phải nặng lời, ta cũng không cần ai hiểu ta cả...

Bỗng bà ngưng lại một chút rồi thở dài:

– Nhưng thôi, Tôn Chủ cứ mang nàng vào tĩnh thất rồi ta sẽ liệu cách giải độc cho.

Tiếng bà vừa dứt thì cánh cửa phía sau hậu điện vụt mở ra, chỉ vừa đủ một người đi lọt.

Lối đi hẹp, sâu hun hút như một cái hang, chẳng biết đâu là tận cùng.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn vào lối đi, trong lòng hoài nghi không biết đối phương còn dở thủ đoạn nào nữa.

– Sao không chịu đi vào?

– Không, ta không đi đâu nếu người không chịu giải độc cho nàng.

Phong Lưu Giáo Chủ cười khẩy:

– Đi hay không là tùy ý Tôn Chủ, ta nhắc lại là nàng chỉ còn sống được ba ngày mà thôi.

– Hừ, ta không muốn nói nhiều, người nên câm miệng đi là vừa.

Trịnh Kiếm Hồng tuy miệng nói cứng nhưng trong lòng thì quynh cả lên.

Đối phương lại nói:

– Được lắm, Tôn Chủ thật là lì lợm, ta sẽ cho Tôn Chủ biết đủ mùi vị của Phong Lưu Giáo.

Nói xong bà truyền lệnh:

– Thả thú độc vào chính điện.

Bên ngoài có tiếng đáp:

– Tuân lệnh.

Trịnh Kiếm Hồng thất sắc, chàng sợ nhất là thú độc. Chỉ nghe mấy tiếng “kịt, kịt” rồi có một luồng khí lạnh thấu xương thổi vào chính điện.

Trịnh Kiếm Hồng cả kinh, không dám chần chừ nữa, vội vã bế Đỗ Thu Linh chạy vào ngõ hẹp.

o O o